

представял работата като почната отъ прадѣдитъ му, а той „следъ подвижитъ на праотцитъ и отцитъ се ползувалъ отъ трудоветъ имъ“.

Като виждалъ, че самонадѣянниятъ Симеонъ и не мисли да промѣни действията си, патриархъ Николай въ ново писмо, следъ като изтъква голѣмата разлика между дѣлата на Симеона и ония на неговия баща Бориса, доказва несъстоятелността на неговитъ твърдения и неправилната посока на действията и стремежитъ му. Освенъ това, макаръ и да се убедилъ, че нито заплашителни, нито сурови и строги писма не действуватъ върху Симеона, все пакъ го призовавалъ да прекъсне войната, да остави претенциитъ си и да възстанови мира, като му предлагалъ предишнитъ условия: „злато ли искашъ, писалъ той, или сребро, или каквато се пада частъ отъ земя, или пъкъ поднасяне на други нѣща, които сж за българитъ приятни, а за ромеитъ неотегчителни“, и въ сжщото време намеквалъ Симеону, че цариградското правителство е готово да плаща ежегодно данъкъ. Що се отнася до докаченията и оскърбленията на Симеона по адресъ на Романа Лакапина, патриархътъ, като излиза отъ принципа, че „нищо не е тъй свойствено на една властъ и мощъ, колкото невъзмутимостъ и спокойствие на душата и непорочностъ въ думи и дѣла“, убеждава Симеона, че той не трѣбало да пише така надменно къмъ „избранитъ отъ висшия жребий на царството, което едничко Богъ учредилъ на земята като неразруσιμο“. Обаче, безъ да гледа на всичко, казано отъ Симеона за Романа, патриархъ Николай като изтъква, че „царското разположение, запазвайки приятелскитъ отношения, счита Симеона за братъ и любимъ приятелъ и че тая любовъ и разположение сж истински“, призовава го да остави на страна обидитъ, да се отнася въ писмата си съ сжщото почитание, съ което се удостоива отъ императора и да пише по работитъ на войната, каквото иска.

Кризата въ многогодишната борба между България и Византия. — Съ такива срѣдства и похвати, като не разбирали причинитъ на Симеоновата бавностъ, въ Цариградъ се стараели да се възползуватъ отъ нея, за да отвлѣкатъ българския царъ поне на време отъ по-нататѣшнитъ му движения къмъ столицата. Но, докато Симеонъ стоялъ подъ Одринъ и чакалъ своитъ съюзници, за да тръгне къмъ византийската столица, докато той мислѣлъ, че се намира въ предвечерието на своята победа и тържество, на морето произлѣзло събитие, което окончателно разстроило плановетъ му. Българскитъ пратеници, които били пратени въ срѣдата на 922 г. при африканския халифъ да сключатъ съюзъ, пристигнали благополучно въ Африка; халифътъ ал-Махди на драго сърдце приелъ предложението на Симеона и изпратилъ съ неговитъ пратеници нѣкои свои велможи, за да потвърдятъ окончателно съюзния договоръ. Обаче по пжтя българскитъ и арабскитъ пратеници били заловени въ Калабрия отъ гърцитъ и веднага изпратени въ Цариградъ. Романъ Лакапинъ, като се научилъ за преговоритъ на Симеона съ халифа, билъ крайно изненаданъ, но въ сжщото време умѣло използвалъ случката: той веднага хвърлилъ българитъ въ тъмница, а съ арабитъ решилъ да се отнесе добре, за да откъсне съвсемъ ал-Махди отъ съюза съ българския царъ. Като обсипалъ съ богати подарѣци тѣхъ и тѣхния повелителъ, императорътъ ги изпроводилъ назадъ при халифа, като при това имъ казалъ да предадатъ на своя господаръ, че „така ромейскитъ императори знаятъ да отплащатъ на враговетъ си“. Разказитъ на арабскитъ пратеници и подарѣцитъ на императора дотолкова подеиствували върху ал-Махди, че той се отказалъ отъ плана за съюзъ съ царъ Симеона и предпочелъ да се намира въ миръ и приятелство съ Романа, комуто дори намалилъ данъка наполовинъ.